

**מציעים למכירה 10% ממניות
 „עלית” ב־18 מיליון דולר**

בעלי-מניות ממיסדי קונצרן „עלית”, יהודית סגל ובנה, מציעים לאחרונה למכירה, באמצעות עורך-דין יגאל ארנון, הבילת מניות-יטוד בחברה. לפי ההצעה יש בידיהם 10% ממניות החברה, והן מוצעות בשני חלקים שווים, תמורת כ־9 מיליון דולר כל אחד. המניות מקנות שליטה בחברה וברכוש, אולם לא ברשת-ההפצה.

כפי שנמסר, חלקו של מרק מושביץ עצמו הוא כ־10%. לפי ההצעה יש לקונה גם חלק בבעלות שיש לבעלי „עלית” בחברת „נסטלי” השווייצית, אחת הגדולות בעולם. ההצעה הוגשה לכמה גורמים עסקיים, הבודקים אותה.

מישפחת סגל היא עתירת נכסים, והיא גם בעלת ברמת-גן, שבו שכנה הנציגות האיראנית. נראה כי הדוחף למכירת המניות הוא בנה.

6% המחיר הנדרש מפתיע בגובהו. הוא הכחיש נמרצות כאילו יש ל„עלית” חלק בחברת „נסטלי”, וציין כי אילו היה הדבר נכון, הרי ש„עלית” היתה בין החברות העשירות בעולם.

**סוכני-נסיעות הוציאו
 במירמה מהאוצר
 50 מיליון לירות**

כ־70 סוכני-נסיעות הונו את האוצר, וקיבלו תשלומי-יתר בסך 50 מיליון לירות על שירותים שנתנו, כביכול, ל־תיירים. בפעולתם הסתייעו בבנקים שהרציאו להם אישורים מוטעים. חלקי-הארי של הסוכנים סירבו להחזיר את סכומי-היתר, ומבקר-המדינה קבע, „כי לא נמצא שהחזר תשלומי-היתר, שערכם הריאלי היה בדצמבר 1979 50 מיליון לירות, קיבל את הטיפול הראוי על-ידי הנהלת המישרד, להוציא דרג היעוץ המישפטי והחשבונות.”

מבקר-המדינה מצא גם כי רשת-מלונות גדולה קיבלה מאוצר-המדינה תשלומי-יתר על-סמך אישורי רואח-החשבון, שניתנו על-סמך אישור הרשת והבנקים. התגלה כי התשלומים המיוזרים נבעו מהעברות מבנק לבנק, שיקים שחזרו והופקדו שנית, ושורה של חישוי-בס מוטעים ומטעים. אחרי שהתגלה הדבר, התנצל רואח-החשבון וסכום היתר הוחזר. החשב הכללי באוצר לא נקט כל צעד, פרט להחזרת התשלום.

באותה עת התברר כי סוכני-הנסיעות היו נוהגים לקבל תמריצים על הכנסות משירותים לתיירים. כמה מן הסוכנים תבעו תמריצים שלא כדין, וקיבלו תמריצי צים במירמה. כאשר התגלתה הפרשה, הסכימו כמה מן הסוכנים להחזיר את תשלומי-היתר, אולם 19 סוכנים, שקיבלו 14 מיליון לירות במירמה, סירבו להחזיר את הכספים. ביוני 1979 שלחו המישה סוכני-נסיעות, שהחזירו את תשלומיהם, מיכתב למישרד-התעשייה, ובו הבחירו כי אם לא בחזית, לא יגבה המישרד את התמריצים מיתר הסוכנים, ובעיקר מאחד שקיבל ארבעה מיליון לירות, ידרשו בחזרה את תשלומיהם.

בעיקבות דיון שהתקיים אצל פרקליט מחוז-ירושלים, התבקשה המישרד להיקור היבטים פליליים של הפרשה, אולם לבסוף הוחלט שאין מקום להגשת כתבי-אישום. נבחנו גם האפשרויות לנקיטת צעדים מישפטיים במישור האזרחי. הועלתה הצעה לנקיטת צעדים מינהליים נגד סוכני-הנסיעות, והצעה זו הועברה ליועץ המישפטי לממשלה.

**המזרחי רכש
 חנות „סופרגז”**

„בנק המזרחי” רכש את שטח חנות „סופרגז” בבית „אל על” בתל-אביב, יעתיק לשם את סניפו, הנמצא באותו בניין, אך לא בחזית. לא ניתן היה לברר כמה שילם הבנק תמורת המקום, שנחשב כמעולה ביותר, והמשתרע על זחח רחב לאורך רחוב בן-יהודה.

**ארצות-הברית
 ממתינה לנפילת
 הממשלה בגלל
 המצב הכלכלי**

נשיא ארצות-הברית מנסה לשכנע את נשיא מצרים אנוור אל-סאדאת להמתין לנפילת הממשלה בישראל וליעלית ממשלת-המערכת במקומה. לדעת האמריקאים, תיפול הממשלה בגלל המצב הכלכלי, שיחמיר ויילך. זאת מוסר השבועון רב-היוקרה „ביונס-וויק”, בגלל יונו מה-26 במאי.

האמריקאים מנסים לשכנע את סאדאת כי ממשלת המערכת תהיה מוכנה לוותר למצרים יותר מאשר ממשלת בגין. האמריקאים מנסים לעצור מסע של המדינות המתונות, בראשות חסן, מלך מרוקו, שלפיו ניתן להציל את סאדאת מהשלום עם ישראל על-ידי כך שיכריז על השעיית כל הסכם נוסף עם ישראל ביגלל הבעיה הפלסטינית. הצעה מרוקאית זו תועלה בוועידה הקרובה של המדינות הערביות. הלחץ של המדינות הערביות המתונות גבר לאחרונה, כאשר עיראק עזבה את מחנה-הסירוב והציטרפה לגוש ערב הסעודית ומרוקו. עיראק גם מנסה עתה להתקרב לארצות-הברית ולהתרחק מן הגוש הסובייטי. הגורם לכך הוא שאחרי ירידת איראן ככוח צבאי, ניצבת עתה עיראק מול סוריה בלבד, כיריב צבאי רציני, ולכן היא עוברת למחנה המדינות הערביות היריבות ל־סוריה, מנהיגת חזית-הסירוב.

לעיראק השפעה רבה גם על אש״ף, בהיותה אחת הממנות העיקריות של האירגונים הפלסטיניים.

**התקציב של
 דולצ'ין**

תקציב ליטכת ראש-הממשלה הוא 9.25 מיליון לירות. תקציב יושב-ראש הסוכנות, אריה דולצ'ין, הוא 47 מיליון לירות. מירוש התקציב של דולצ'ין: אש״ל — 1.1 מיליון, נסיעות לחו״ל — 1.5 מיליון, אירוח אורחי חו״ל — 1.1 מיליון, קרן שיפור תדמית ה־סוכנות — 7 מיליון. באמצעות קרן זו יכול דולצ'ין להשפיע גם על עיתונאים ומקורבים.

יו״ר דולצ'ין וגם טובות לעיתונאים

**רבע מחיקני
 מסי-הכנסה ריקים**

במחצית 1979 היו רבע ממישרות ב־אגף מסי-הכנסה בלתי-מאווישות בעוב־

תבוסת רכישת

„תבור” על-ידי ספן

רכישת המיפעל „תבור” לפורמאיקה על-ידי מיפעל „ספן” תבוסת, ביגלל סרישתו של מנכ״ל „ספן”, הרצל פיינ, שהיה הרוח החיה בניהול „ספן” וברכישת „תבור”. פיינ התכוון לרכוש את „תבור” ולמכור אותו למדינה מרכז-אמריקאית.

בישראל כיום שלושה מיפעלים לפורמאיקה: „ספן”, „תבור” ו„עץ לבוד”. ייצוא הפורמאיקה יעלה השנה על 20 מיליון דולר, לעומת 14 מיליון דולר ב-1979. הגידול בייצוא נובע ממחירים גבוהים יותר בחו״ל לפורמאיקה מאשר בישראל. המביאים לייצוא 75% מכלל הייצור.

הייצור בארץ מתחלק כך: 15% ל־„תבור”, והיתר, בחלקים שווים, ל„ספן” ו„עץ לבוד”. למרות הייצוא הריווחי יש ל„תבור” תחזית קודרת, וזאת אחרי שוועדת-הכספים של הכנסת אישרה לאחרונה ערבות מדינה ל־30 מיליון לירות נוספות להבראת המיפעל. הסיבה העיקרית היא שאין המיפעל יכול לעמוד בהחזר ההשקעה הענקית שנעשתה בו, בהלוואות-בעלים במטבע זר ובהלוואות ממשלתיות צמודות.

מיפעל „תבור” הוקם על-ידי קבוצת משקיעים, בראשות אליהו סחרוב, בשנת 1967. הושקעו בו אז 50 מיליון לירות, מזה 32 מיליון לירות מענק והלוואות ממשלתיות, אחרי שהמיפעל קיבל מעמד של מיפעל מאושר. המיפעל אושר מפני שהראה כי בידו חוזה-מכירה שנתי קבוע לחברה גרמנית, שהתחייבה לרכוש את מרבית הייצור.

כאשר הוקם המיפעל היה כושר-הייצור של שני המיפעלים האחרים גדול ב־40% מכלל הצריכה הישראלית ו־הייצוא המתוכנן.

אחרי שהמיפעל התחיל לעבוד, התברר כי חל משבר בענף הרהיטים באירופה, והייצוא ירד במחצית. המיפעל קיבל בסוף 1977 אישור לביטוח-שער להלאות-בעלים של 2.5 מיליון דולר, למימון המלאי. המצב של המיפעל החמיר, ובאפריל 1979 ביקש המיפעל הלוואת-קונסולידציה של 35 מיליון לירות, בריבית קבועה של 30% לשנה. הפסדי המיפעל הגיעו באותה עת ל־57 מיליון לירות. הוצאות-המימון היו 37% ממחזור המיפעל. המיפעל חדל לשלם בזמן את חובותיו ל„בנק לפיתוח ה־תעשייה”.

מבקר-המדינה, שבדק את הקמת ה־מיפעל, קבע כי מישרד-התעשייה סייע בהקמת מיפעלים שכדאיותם היתה מוטלת בספק מלכתחילה. גם כאשר התיברר במשך תקופת ההקמה של המיפעל, עלים כי השתנו תנאי-השוק בעולם, והתשואה הצפויה לא הצדיקה את המישרד להשקעה, לא בחן המישרד אפ־שרויות לרחות או להפסיק את ביצוע ההשקעות.

נציגות „יונייטד”

ל „בוא ניסע”

חברת הנסיעות „בוא-ניסע” זכתה ב־נציגות חברת-התעופה האמריקאית „יונייטד”, שהיא הגדולה באמריקה. על הנציגות התחרו גם מרדכי בן-ארי ויהושע מרש, לשעבר מנהל סניף יש־ראל של „אל על”.

דים קבועים, ולעומת תקן של 2,871 עוב־

דים היו בפועל רק 2,163 עובדים קבועים. חלק מן הפער צומצם על-ידי עובדים זמניים. המחסור בעובדים הוא הסיבה העיקרית לאי-הגבייה של מסים כדרוש. עתה תתווסף לעובדים המשימה של בדיקת הצהרות-ההון, שהוטלה עליהם, וראשי מסי-ההכנסה טוענים כי לא ניתן לטפל גם בהצהרות-ההון וגם בגביית המסים, לפי החוק.